



Sveicam jubilāru!

26. jūlijā ilggadējam RPI Ceļu, tiltu un ģeodēzijas katedras docētājam Peterim Dzenim apritēja mūža 60. gadskārtā.

Ceturtdaļgadsimtu viņš gatavojis jaunus ceļu inženierus, visu darba mūžu veltījis autoceļu vizuālo īpašību uzlabošanai.

Pēteris Dzenis dzimis Kurzemē, Rendā, zemnieku ģimenē. Jau no bērnības radis siksti un neatlaidīgi strādāt un, tēva gudri mācīts, katru darbu centies izpildīt rūpīgi un precīzi. Iemantojis apkārtnes dabas skaistuma izjūtu. Šis ir viņa būtiskākās cilvēciskās īpašības, kas veidojušas viņa attieksmi pret studentiem un kolēģiem — viņa korektumu, cieņu un prasīgumu — un acimredzot nosacījušas profesijas izvēli.

Beidzis 1949. gadā Kuldīgas vidusskolu, mērķtiecīgais jauneklis iestājas Latvijas Valsts universitātē un 1955. gadā to beidz, ieguvījis autoceļu inženiera specialitāti. Seko darbs dažādos laikos dažādi nokristītajā institūtā «Ceļuprojekts». Patstāvīgā, neordinārā uztvere, kas izpaudusies jau studiju laikā, un pasniedzēja Jāņa Dripes rosinātā domašana tagad liek pievērsties ceļu telpiskajai projektēšanai — Padomju Savienībā jaunam (Vācija 30. gados empiriski aizsāktam) virzienam. Vēlāk šie viņa meklējumi gūst ievēribu arī starptautiskajā ceļinieku sabiedrībā. P. Dzenis ir līdzautors PSRS ceļinieku speciālistu ziņojumiem Romas, Tokijas un Vīnes

ceļinieku kongresos. Pašam gan tajos nav bijusi izdevība piedalīties.

1964. gadā Latvijas Valsts Ceļu projektēšanas institūta galveno speciālistu P. Dzenī uzaicina par docenta vietas izpildītāju Rīgas Politehniskā institūta Autoceļu, tiltu un aerodromu būvniecības katedrā. Iesākas jauns darba posms, un, kā tas ierasts, jaunajam mācībspēkam jālasa lekcijas gandrīz visās ar ceļu projektēšanu saistītajās disciplīnās, jāvada kursa darbi, diplomprojektēšana un ražošanas prakse. Palīdz lielā pieredze projektēšanas darbā un rūpīgi krātie zinātnisko pētījumu rezultāti.

Tomēr kontakts ar projektēšanas institūtu arī šajā periodā netiek zaudēts.

1968. gadā iznāk kopā ar arhitekti V. Reinfeldi sarakstītā grāmata «Autoceļu telpiskā projektēšana», kas arī ārpus Latvijas tiek plaši izmantota gan projektēšanas praksē, gan zinātniskajā darbā, gan par macību līdzekli augstskolās.

Sajā periodā P. Dzeņa zinātniskais devums un darbu popularitāte, pēc speciālistu domām, ir sasniedzis līmeni, kas atbilst zinātņu kandidāta grādam. Taču lielās prasības pašam pret sevi un darbu šo formālo jubilāra kvalitātes maiņas brīdī atvirza vēl par 10 gadiem: sakas intensīvs darbs empirisko atzinumu matematizēšanā, ceļa vizuālo īpašību kvantitatīvo rādītāju izstrādē. 1977. gadā Maskavas autoceļu institūtā P. Dzenis spīdoši aizstāv disertāciju «Autoceļu telpisko likņu projektēšana, izvērtējot vizuālo plūdenumu un skaidrību» un iegūst tehnisko zinātņu kandidāta grādu.

Gan starp studentiem, gan starp kolēģiem, gan starp ceļu speciālistiem Latvijā un ārpus tās robežas docentam P. Dzenim ir liela autoritāte. Viņu gribētos visnotaļ pozitīvi raksturot kā vecā kaluma cilvēku, Mierīgais,

nosvērtais, izteikti individualais raksturs un cenšanās darbu padarīt pēc labākās sirdsapziņas mūsu straujajā un bieži vien haotiskajā laikā dažkārt ir bijuši par cēloni nepatikšanām jubilāra dzīvē. Taču arī grūtākos brīžos docents nezaudē pašcieņu un ko-
rektu, labvēlīgu attieksmi pret cilvēkiem, augstsirdīgi izprazdams, ka ne jau vienmēr viņi ir vainīgi.

Pēteris Dzenis ir izaudzinājis un izskolojis

trīs bērnus, kopā ar kolēģiem sagatavojis vairāk nekā 650 ceļu inženierus, publicējis 45 zinātniskos un mācību metodiskos darbus, uzcēlis maju, iedestījis kokus, pēc viņa projektiem ir uzbūvēts desmitiem kilometru kvalitatīvu ceļu...

Novēlēsim viņam labu veselību, optimismu un daudz radošu domu arī turpmākajā darbā!

RPI vecākais pasniedzējs
J. NAUDŽUNS